TWEEDE JAARGANG 3 DECEMBER 1915 No. 27

Het Padvindersblad

Weekblad, officieel orgaan van de Nederlandsche Padvinders Organisatie en van den Nederlandschen Padvinders Bond

REDACTIE: Dr. J. W. BOISSEVAIN, Hoofdredacteur, Zijlstraat 59, Haarlem, aan wien alle kopij in te zenden; A. E. DUDOK VAN HEEL, Mr. J. EVERTS, Dr. W. J. H. LEURING, J. F. SCHAAP, H. MENALDA VAN SCHOUWENBURG en 1ste Luitenant C. D. VIEHOFF

J. W. BOISSEVAIN & Co. UITGEVERS, HAARLEM

ABONNEMENT:
Per half jaar, franco per post . ƒ 1.10
Buitenland . . . . . „ 1.60
bij vooruitbetaling

ADVERTENTIEN:
Van 1—5 regels . . . . . ƒ 0.85
Elke regel meer (gewone letter) . „ 0.15
Bij abonnement korting

INHOUD: Onderricht en Uitvoering: *Gymnastiek en Sport — Eerste Klas (XI) — Algemeene Ontwikkeling (VIII) — Aan de kust — Het roeien in sloepen — De winter* — Verhalen: *De geschiedenis van Sjoerd VIII (Vervolg)* — Vereenigingsleven: *Padvinders van alle plaatsen, vereenigt U — Oefening der Rotterdamsche C. J. M. V. Padvinders — Jaarfeest te Maastricht — Wat de geest der padvinders mij liet zien — Een Kijkje in het Groninger Padvinders-leven — P.V. Jaarboekje*—1916 — *Aardigheden — Vraag en antwoord — Officieel Gedeelte N. P. O. — Lijst van Oefeningen — Vraagt voor St. Nicolaas en geeft ook anderen — Banden*

Onderricht en Uitvoering

Gymnastiek en Sport

Verspringen zonder aanloop

Evenals bij het verspringen met aanloop is bij het springen zonder aanloop een minimum hoogte een vereischte, om een sprong van maximum lengte te kunnen maken. Aangezien hier de aanloop gemist wordt om het lichaam een zekere snelheid van beweging te geven, zoo moet het kort en krachtig strekken van de strekspieren van heup-, knie- en voetgewrichten de kracht zijn, die ons lichaam in voorwaartsche richting doet verplaatsen.

Om een krachtig strekken van genoemde spieren te bevorderen, is weder een lichte buiging in genoemde gewrichten noodzakelijk.

Men begint met de armen voorwaarts omhoog te slingeren, brengt deze daarvóór naar achteren, terwijl het lichaam licht gebogen wordt; door het krachtig strekken van de genoemde strekspieren en het naar voren slingeren van de armen zal ons lichaam zich verplaatsen. Het afzetten geschiedt dus met beide beenen tegelijk. Tijdens den sprong blijven de armen voorwaarts geheven.

Het hoogspringen geschiedt op geheel overeenkomstige wijze; met dit verschil dat het lichaam zich omhoog moet bewegen, terwijl de armen tijdens den sprong omhoog gebracht worden, om het lichaam als het ware omhoog te helpen trekken. Het flink optrekken van de beenen is noodzakelijk om een flinke hoogte te kunnen bereiken.

Om dus flink hoog en ver te kunnen springen zonder aanloop, zijn we aangewezen op de kracht van de beenspieren, zoodat hieruit blijkt dat boven omschreven oefeningen uitstekend geschikt zijn om de beenspieren te ontwikkelen.

Een andere wijze van hoogspringen zonder aanloop wordt weder in de athletiek beoefend.

Hier worden niet beide beenen tegelijk omhoog gebracht, terwijl de armen op dezelfde wijze medewerken als bij het gewone hoogspringen. De verdere beweging is nagenoeg dezelfde als bij den Schotschen sprong, doch uit den aard der zaak zal het lichaam tijdens den sprong zich minder rechtop kunnen houden.

Wat den „driesprong" betreft, deze kan op twee manieren gedaan worden. We hebben den Duitschen driesprong, waarbij, wanneer met den linker voet wordt afgezet, eerst het rechterbeen den grond raakt, daarna weder het linker en vervolgens wordt een sprong gemaakt, waarna men op beide beenen neerkomt. De eerste twee bewegingen bestaan dus uit twee *groote* stappen op ieder been, welke men kan maken door den aanloop, die aan den driesprong voorafgaat.

Een andere wijze voor het maken van den driesprong is neerkomen na de eerste beweging op het been waarmede afgezet is; zoodat men dus hinkt, terwijl na de volgende beweging de grond wordt aangeraakt met het been waarmede niet is afgezet. Het slot is geheel gelijk aan den Duitschen driesprong. Deze wijze van springen heet Amerikaansche (Schotsche) driesprong.

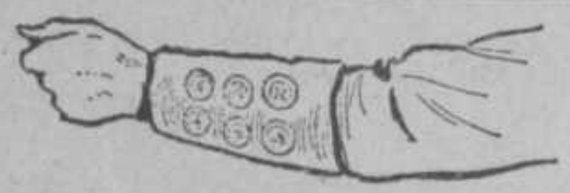
Het ligt voor de hand, dat de Amerikaansche driesprong veel moeilijker is, daar over flinke beenspieren beschikt moet worden, om den schok te kunnen breken bij het neerkomen na den eersten hinkpas.

Over het klimmen in een touw is weinig te vertellen, of beter, het zou wellicht niet ondienstig zijn om eens te vertellen hoe de juiste beenhoudingen bij het klimmen zijn, daar ik nog wel eens jongens heb aangetroffen, die probeeren het touw vast te klemmen tusschen één been en

de voetzool van het andere been. Dit is natuurlijk geheel verkeerd; maar ik mag veronderstellen, dat een P.V. wel eens in een een beetje flinken boom heeft geklommen, daar zal hij dan ook wel ondervonden hebben, dat het onmogelijk is den boom vast te knellen op de wijze als boven aangehaald. Het klimmen in een boom, die geen te grooten omvang heeft, is maar op een manier mogelijk (uitgezonderd het linker- of rechterbeen voor) en dat is de goede manier.

Het polsstok hoog- en verspringen zal ik de volgende maal behandelen.

(*Wordt voortgezet*) D.

Eerste Klas

(XI) *Patrouille*

Zooals wij in ons vorig schrijven onder deze rubriek onze denkbeelden gaven over een patrouille-leider, was dat niet uitsluitend denkbeeldig slechts, maar ook een voorbeeld van hetgeen wij hier en daar konden zien. Want gelukkig zijn er nog jongens, die bewust zijn van hun verantwoordelijkheid en hun taak als patrouille-leider begrijpen. Die padvinders zijn er in geslaagd, van hun patrouille een clubje te maken, waarin alle jongens gezamenlijk met volharding arbeiden voor de eer van hun patrouille.

De eer van een patrouille. Die bestaat uit de practische kennis en handigheid der leden, uit hun warmen kameraadschappelijken omgang of kortom uit den aard, waarin zij „Eerste Klas" zijn. Niet elke jongen behoeft het re kl.-insigne op zijn mouw te dragen. Wanneer hij slechts eenigszins gelijkt op den Padvinder, waarvan wij in No. 22 een kort voorbeeld gaven, dan is het officieele examen slechts bijzaak. In de mooiste patrouille is juist de ruimste plaats voor leerling-padvinders en aspiranten, want daar zijn de oudere jongens het meest in staat om met hun jongere vrienden samen te werken, te oefenen en te trainen. Te zamen moet alles gebeuren. Gezamenlijk wordt overleg gepleegd en samen wordt gewerkt voor het gemeenschappelijk doel. Geen groepje mag plannen of geheimen hebben voor een ander deel der patrouille en de verhouding tusschen alle jongens onderling moet gelijk zijn.

Het intieme en vertrouwelijke van zoo'n klein aantal jongens, die vrienden voor elkander zijn tot in de ruimste beteekenis van het woord, dat is hetgene, dat in onze oogen als het mooiste in de Padvinderij beschouwd wordt. Jongens, die lid van zoo'n patrouille zijn, kunnen dit niet genoeg waardeeren. Want later zal hun blijken, dat de trouwe kameraadschap en de openhartige omgang, dien zij in hun padvindersjaren genoten, van onberekenbaar goeden invloed zal zijn op hun verdere toekomst. Daarom moet elke jongen zijn beste krachten geven aan den bloei van zijn patrouille en niets onbeproefd laten om deze „Eerste Klas" te maken. Dat is de taak, die elk zich voor oogen moet stellen.

D. H.

Algemeene Ontwikkeling

Iets over de Geologie van de Veluwe

VIII (*Vervolg*)

Zooals jelui wel vernomen zult hebben, is in Haarlem een nieuw mineraal aangetroffen, de brotiet.

Een voorloopig onderzoek heeft uitgemaakt dat het zeer veel overeenkomst vertoont met *biotiet*.

Rapa*kim* graniet is nog niet aangetroffen, wel de alom bekende Rapa*kiwi*. Naast de graniet komt ook veel voor de syeniet. Dit diepte-gesteente bevat minder glimmer, maar meer donkere mineralen, vooral meer augiet. Uiterlijk lijkt het veel op de graniet. De dioriet en gabbio komen beide voor, de eerste echter het meest. Hierin is de veldspaat hoofdzakelijk plagioklaas. Glimmer is er weinig, maar amfibool des te meer. Het geheele gesteente is veel donkerder van kleur dan de granieten en syenieten.

De gabbio is nog donkerder en op het oog bijna niet te scheiden van bazalt, als je daarin tenminste geen olivijn kristallen ziet.

De indeeling berust op het gehalte aan kiezelzuur. Dat is: afdalend gra- niet bevat het meeste, gabbio het minste.

Over het algemeen kan je als praktischen regel aannemen, dat zure gesteenten lichter gekleurd zijn dan de andere. De donkere gesteenten zijn meer basisch.

Nu bestaan er echter vele overgangsvormen, zoodat je een stuk duchtig moet bekijken eer je er een naam aan geeft.

Na de lichte gesteenten is echter verreweg het meerendeel: graniet, van de donkere: dioriet.

Deze verschillende gesteenten zijn bijna alle afkomstig uit Zweden, Finland en Noorwegen. Hoe en onder welke omstandigheden zij nu hier te lande zijn terecht gekomen, zullen wij later zien.

Het meest verbreide vulkanische gesteente dat je zult vinden is de bazalt. Steeds donker gekleurd. Zoek altijd naar kleine olivijn kristallen of de bruine vlekken, soms holten, waar zij gezeten hebben.

Daarnaast komt nog een typisch gesteente voor, dat je aan cervelaatworst doet denken.

Het is rose van kleur (echter tot bruin-rood) en in die vleeschkleurige grondmassa zie je overal kleine, rechthoekige stukjes veldspaat, in losse, glasachtige korrels van kwarts. De veldspaat is meestal orthoklaas en wit van kleur. Een dergelijk gesteente noemt men een *porfier* en meestal een graniet-porfier. Met de bazalt is het afkomstig van het Zevengebergte, of misschien nog verder stroomopwaarts van den Rijn.

In het vervolg zal ik bij de gesteenten alleen vermelden, of zij *zuidelijk* dan wel *noordelijk* zijn.

Noordelijk omvat Zweden, Noorwegen, Finland, terwijl zuidelijk bestaat uit Duitschland en de Ardennen.

De onderscheiding zuidelijk en noordelijk zal je in het vervolg gauw genoeg duidelijk worden.

Eén ding kan je onthouden: Alle witte kwarts die je vindt is zuidelijk, speciaal van de Ardennen.

Noordelijke kwarts zul je niet aantreffen.

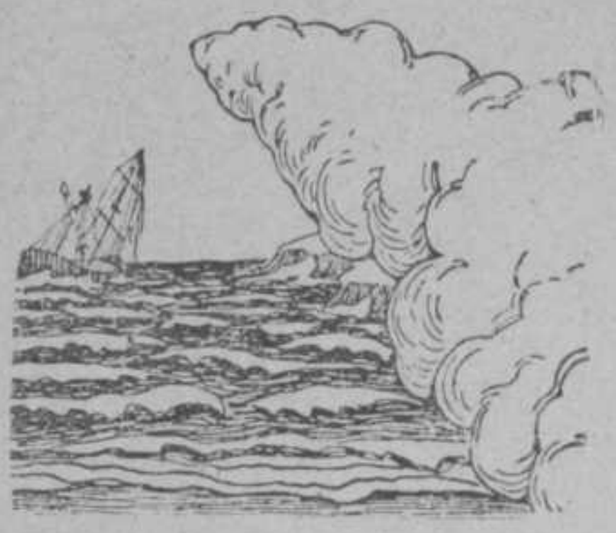
(*Wordt voortgezet*) J. H. Druif

Dankbaar

„En", zei de rechter welwillend tot den beschuldigde, „nou raad ik je aan, voortaan alle slechte gezelschappen te ontwijken."

„O ja, meheer de rechter, zeker, U zult me hier niet meer zien!"

G. J. J. v. L.

Aan de kust!

In kustplaatsen, met een marinehaven, is zeer veel te aanschouwen en valt voor Padvinders, jongens die met hun oogen open loopen, heel wat te leeren. Het meest voelen de jongens zich door de haven, met hare vele schepen van verschillend karakter, aangetrokken. Op één van mijn rondwandelingen over het havenhoofd maakte ik kennis met een ouden zeerob. Hij had het grootste gedeelte van zijn leven op zee gezeten en, daar het een gezellig prater was, bracht ik menig uurtje in zijn gezelschap door.

Op een keer vond ik hem, zooals gewoonlijk, op de ijzeren leuning zittend, groote rookwolken uitblazend. „Morgen!" zeg ik. „Morgen mijnheer", was 't antwoord. „Wat gaat me die schuit er fijn van door, hè", zeg ik verder. „Die „schuit"! „Weet je dan niet eens dat het een schoener is, heb je geen verstand van zeilschepen?" „Om de waarheid te zeggen, neen."

„Nu, dan zal ik je er wat van vertellen. Je weet, of je weet niet, er zijn kotters, brikken, barken, fregatten enz. En hoe je nu het verschil kan zien tusschen die schepen, zal ik je ook vertellen. Dan moet je naar de masten en naar 't tuig kijken. Een „*kotter*" bijv. is een schip met één mast en langscheepsche zeilen. Een „*schoener*" is wat grooter en heeft *twee* masten met dergelijke zeilen. Een „*schoenerbrik*" heeft ook twee masten maar de voorste draagt „vierkante zeilen" en de achterste gewoon langsch. Zeilen, die aan raas vastgezet worden, noemen we „vierkante zeilen", vat je? Een „*brik*" heeft twee masten met „vierkante zeilen", een „*driemastschoenerbrik*" heeft drie masten, voorste „vierkante" twee achterste langscheepsche zeilen. Dan noem ik je nog een „*bark*" met drie masten, waarvan de eerste twee er „vierkante" en alléén de achterste mast langsch-zeilen heeft. Een „*fregat*", ook wel eens „korvet" genoemd, heeft drie masten met „vierkante zeilen". Met een fregat ben ik naar Indië geweest en wel om de Kaap. Daar zal ik u ook eens wat van vertellen, maar ik heb nu geen tijd meer! Gegroet."

W. D. P.

Het roeien in sloepen

6°. *Loopen — de riemen*, wat gecommandeerd wordt, als men plotseling met de sloep door een nauwe opening moet schieten of als een andere boot vlak langszij komt. Het meer algemeene commando er voor is: *slip*. Men laat, als men dollen heeft, de riemen eenvoudig los en door de vaart van de boot zullen ze vlak tegen de boot meesleepen. In het geval, dat men scheehouten heeft — dit zijn twee stukjes hout, die in het dolboord gestoken zijn en waartusschen de riem ligt — licht men den riem er tusschen uit, legt hem achter de scheehouten en drukt nu den riem met de scheehouten als steunpunt tegen boord. Het uitlichten van den riem gaat zeer gemakkelijk, als men het blad of de lepel maar horizontaal houdt, dan zal men een steunpunt in het water hebben.

7°. *Wel — geroeid* of ook wel alleen: *geroeid*, wordt gecommandeerd, wanneer men langs den wal gaat liggen of wanneer de opening, waar men door moet, zoo nauw is, dat men geen riemen buiten boord velen kan. Bij dit commando grijpen allen de riemen bij het eind in bovengreep, trekken ze een goed stuk binnen boord en grijpen de riemen dan met de andere hand vlak binnen de scheehouten in ondergreep en leggen ze dan, evenals ze bij het begin lagen, weer tusschen zich in. De voorste in de boot, dus boeg één, het eerst en dan achtereenvolgens de anderen. De riemen moeten ook hier zooveel mogelijk evenwijdig blijven.

Bij het maken van een scherpe bocht wordt gecommandeerd:

8°. *Halen bakboord, strijken stuurboord* of omgekeerd. Men moet hierbij evenals bij het gewone roeien steeds goed de maat houden, wat verwarring zal voorkomen, want de sloep, waarin, bij een wedstrijd, bij een dergelijk commando verwarring ontstaat, is onherroepelijk verloren. Vaak wordt, voordat het laatste commando gegeven wordt, bij het ronden van een boei, eerst

9°. *Stop — af* gecommandeerd, de roeiers plaatsen dan hun riemen met het blad verticaal in het water en brengen zoodoende de vaart uit de boot. Dit laatste commando wordt natuurlijk niet alleen gegeven bij het ronden van een boei, maar ook als bij gewoon roeien of strijken plotseling gestopt moet worden.

Bij het maken van een minder scherpe bocht commandeert de stuurman:

10°. *Stuurboord of bakboord — best*, waarbij de roeiers aan bedoelde zijde iets harder dan gewoon trekken en de niet genoëmde zijde niet trekt, maar *natuurlijk wel meeroeit.*

Tenslotte heeft men voor den boegman nog:

1°. *Zet af — voor*, de boegman neemt dan den haak, die tusschen de roeiers in naar voren gericht moet liggen, en zet de boot af bij het wegvaren. Bij het aankomen langs een steiger moet de boegman met den haak voorin gaan staan, wanneer er

2°. *haak — voor* gecommandeerd wordt.

Dat deze commando's niet de eenige zijn, die er bestaan, zal iedereen wel begrijpen, maar ik heb ze hier gegeven, zooals ze mij bekend zijn.

De manier van roeien kan ook verschillend zijn: men heeft n.l. het z.g. *marine roeien* en het gewone, waar ik geen bijzonderen naam voor weet. Het verschil bestaat hoofdzakelijk hierin, dat bij de eerste methode aan het eind van den slag een oogenblik gerust wordt, bij de laatste methode gebeurt dit even voordat men aan een nieuwen slag begint. Wanneer men het marine roeien ziet doen, maakt het wel een beteren indruk dan het andere, maar mijns inziens is het gewone roeien prettiger en beter voor de roeiers dan het marine roeien.

J. AARENTS

De winter

Als een dief in den nacht,
Zoo is hij gekomen,
Bekleed met een witte vacht,
Beijzelend de boomen.
Hij bespot de lieve zon
En teekent bloemen op de ruiten,
Besneeuwt kozijnen en balcon,
En roept de jeugd naar buiten.
Hij stuift om alle hoeken heen,
Van straten en van grachten,
Hij gooit een ieder van de been,
Zijn ijs torst karrevrachten.
Hij stoeit ons neus en wangen rood
En gooit om onze ooren
Met hagelsteenen als knikkers groot,
Die haast ons vel doorboren.
Hij rolt zijn witten rijkdom uit
Over veld' en wegen.
Hij roept ons toe: „Komt er uit".
Hij doet ons waarlijk leven.

29 Nov. 1915 J. W. JACOBS

Verhalen

De geschiedenis van Sjoerd

HOOFDSTUK XVIII (*Vervolg*)

Maar Van Buren begreep, dat men niet steeds tegen het publiek moest optreden, dat men de sympathie ervan moest winnen, moest toonen dat men wat kon. Zoo verrezen onze clubgebouwen, de scholen, die de staat betaalde, die moesten toen wel volgen.

En zoo gauw nu op 't sein van de hoofdstad 't heele land verrezen was, zoo gauw werd een algemeene vergadering belegd, werd een hoofdbestuur gekozen, met weer Van Buren als voorzitter. En dat eerste hoofdbestuur, met zijn fiere leuze, niet van wacht op onze daden, men hoefde niet te wachten, maar met zijn: „altijd voorwaarts", dat heeft ontzettend gewerkt.

Want nog altijd was de slag niet gewonnen, zoo makkelijk gaven de schoolhoofden niet de teugels uit handen. Vreeselijk schreeuwden ze over de slechtheid, de ondankbaarheid, de brutaaalheid van de jongens, maar die lieten ze schreeuwen en vergaderen en twisten, en gingen hun gang.

En ook de kranten bemoeiden zich er mee, vulden hun bladen met ingezonden stukken, pro en contra van alle kanten. Maar voor de Gazettes was de nieuwe beweging heelemaal niet bang, integendeel, juist de pers zou voor haar het groote wapen zijn, en zij begon een campagne, zij opende een schandaalkroniek, die niets spaarde, die niets ontzag, die overal het kleed oplichtte, dat tot nog toe het kwaad bedekt had gehouden, slechts de vormen ervan vertoonde, maar dat nu bloot kwam in al zijn afzichtelijkheid.

Maar toch, ondanks alles, ondanks zelfs een voorzitter als Van Buren, zou de beweging gesmoord zijn, indien niet de keizer, met zijn jeugdig idealisme, met zijn intens voelen voor al wat mooi, nobel en krachtig was, niet had geholpen en overal opzij geduwd de lastigste hinderpalen, en zelfs met zijn geld haar gesteund en in het parlement had verdedigd.

Aan hem, aan den grooten vijand van alle twistgeschrijf en partijgeschetter, aan den grooten nationalen held, de zon die het eerst het donkere werelddeel verlichtte, aan hem vooral dankt de vereeniging haar bestaan.

En toen zij er was, de vereeniging, toen de kinderziekten voorbij waren en zij er stond in haar volle frissche levenskracht, toen begon pas haar eigenlijke werk.

Niet dat de vereeniging van knapen zelf reglementen ging samenstellen, of boeken aanwijzen of iets dergelijks, neen zij wist veel te goed, dat zij dat niet kon, maar zij dwong de bevoegden het te doen en een schoolstrafwetboek kwam tot stand en een aansluitend onderwijs over het geheele land en nog veel meer.

Toen kwam de reactie. En de reactie, die was erger dan al de vijanden van nogtoe, want de nieuwe vijand kwam van binnen. Die nieuwe vijand, dat waren de jongens zelf, de jongens, die, bewust geworden van hun reusachtige macht, meer wilden en meer, al maar profiteeren, in buitelende dolheid gaan tot het uiterste einde, waar ze hun nek zouden hebben gebroken na hun razende vaart. En nauwelijks was dit gevaar bezworen, de ergste teleurstelling voor Van Buren, die toen merkte dat de jongens eigenlijk nog niet rijp waren voor zijn stichting, toen kwam een nieuwe opstand: de snobrevolutie!

Dat waren de deftige heertjes, de rijke edeljonkertjes met hun mooie boordjes, die zooveel geld hadden gegeven, die niet onder den „burgerploert" wilden staan, die „niet op hun mooie tapijten spuwende schoorsteenvegers wilden hebben". En hun macht was niet gering, hun macht dat was hun geld. En hadden zij een hoofd gehad, wat geeneen had, dan hadden ze 't misschien gewonnen, zouden de mooie idealen veranderd zijn, alles geworden een „flirtsociëteit", „vereeniging voor gezellig verkeer van beschaafde jongelieden".

De spreker had plotseling afgebroken, een oogenblik pauze volgde, waarin de indrukwekkende woorden schenen terug te keeren, in te dringen met alle macht.

Toen het proza terugkwam, de tooverring verbroken was, de deur zich weer opende en de vroolijkheid rondom ons verdreef de gedachte aan de groote norsche kamer, den werker, 't geheime hart van 't geheel.

En daarna duizelt het op me in van al nieuwe gezichtenbeelden, die voorbijtrekken als op een bioscoop. De groote eetzaal met Engelsche prenten, de sprookjesachtige bibliotheek, de reusachtige Romeinen herinnerende sportvelden, ze ijlen voorbij mijn oogen als de gestalten van een maskeradestoet. Vroolijke speelzalen, ernstige werkkamers, bombastische ruimten voor het publiek. Tot ik, in den trein zittend, schokvoortglijdend over de wegstrepende rails, met altijd hetzelfde wijsje gespeeld door de ratelende wielen, langzamerhand tot rust kom en in mijn hersens begin te rangschikken de nog onverteerde brokken.

Driemaal gilt de fluit, een schelle mergdoordringend schrille toon, dan sluiten de wanden zich om ons van de Timbouctousche tunnels. Even nog zien wij voortglijdend aan alle kanten punten en strepen van licht, dan knarsen de remmen, staat de trein stuipschokkend stil.

Timbouctou. In 't station een wemelende menschenmassa, schreeuwen van portiers, hollen van reizigers. Boven een boulevarddrukte rossige lampen, flitsende reclames.

't Is me alsof ik uit den hemel gevallen ben, van een ster teruggetuimeld op de aarde het paradijs snel wegschietend in nevelen verdwijnen zie. Het is of ik een droom doorleefd heb, of er niets van waar is, of iets voorbij is dat nooit terug zal komen: „Verwezenlijkt Utopia".

Einde van Sjoerd's opstel)

(*Wordt voortgezet*) J. L.

Vereenigingsleven

Padvinders van alle plaatsen, vereenigt U!

Collega's en Kameraden, over het heele land verspreid, Saluut!

Tot jullie allen wend ik mij, in de hoop jullie medewerking te krijgen in iets, dat ons allen na aan het hart ligt.

Ik weet dat alle Padvinders één verlangen koesteren: Het hebben van een eigen blad, een orgaan dat allen verbindt en waarin allen zich kunnen uiten.

Een orgaan waarin ons P.V. leven zich afspiegelt en waarin wij later, na jaren en jaren, nog eens met genoegen in kijken en bladeren, ons verdiepende in den ouden Padvinders-tijd.

Een orgaan, waarin steeds die dingen staan, die ons belang inboezemen, artikelen die ons amuseeren, evengoed als stukken die onzen blik verruimen, en die de aandacht vestigen op datgene dat wij onopgemerkt voorbij gingen. Niet waar, kameraden, *dat wenschen wij allen.*

Maar hebben wij dan de Blauwe niet? Is dat dan niet **het** *Jongensblad?*

Zie, als ik die vraag aan jullie voorleg, dan zullen velen mij antwoorden: *Neen!*

Maar dan ga ik verder en vraag jullie: Als dat *niet* zoo is, wiens schuld is dat dan?

En wanneer jullie dan eens nadenken, dan zullen jullie vast en zeker moeten antwoorden: Onze eigen schuld!

Jullie zult je zelf moeten bekennen:

Wij willen wel een blad, speciaal voor ons en van ons, maar er iets voor doen, voor ons *eigen* blad *doen*, *ho maar*. Zeker, ik weet wel, dat er enkelen onder jullie zijn, die wel eens een verslag van tocht of kamp insturen. Ik weet wel, dat er nog minder zijn die eens een eigen stukje schrijven, die hun fantasie eens laten werken. *Enkelen*, op de honderden en nog eens honderden P.V's. Ja, het is makkelijker om leiders, die het toch al druk genoeg hebben, voor kopij te laten zorgen veel makkelijker dan zelf de handen uit te steken!

Gemakzuchtig zijn er nu eenmaal velen. Of dat echter een P.V.'s deugd is???

Maar er is meer! Jullie klagen dat het een aard heeft. Dit deugt niet aan „de Blauwe" en dat is verkeerd en dat moet ook anders. „De Blauwe" moet grooter, dikker, meer inhoud enz. enz. enz.

Wie moet voor dien inhoud zorgen: Jullie zelf. Waarom? Omdat „de Blauwe" is *Het Jongensblad.* Maar niet alleen voor kopij moet gezorgd worden, neen, nog voor iets anders ook. *Kapitaal* moet er zijn! *Padvinders zijn self-made men.* Willen jullie een eigen blad, goed, maar dan ook zorgen dat je het kunt bekostigen. *Of willen jullie nog langer dulden, dat enkele welbekende figuren in de Padvinderij zich maar steeds weer voor moeten leenen, om voor jullie genoegen het nadeelig saldo te dekken?* En dan nog bovendien eischen: grooter blad? En nog bovendien steeds maar critiseeren?

Schaamt je, Padvinders van Holland, schaamt je over je lakschheid en je egoïsme! Jullie wilt je eigen blad? Vooruit dan, dan ook zelf dat blad scheppen en in het leven houden. *Dan ook elke Padvinder abonné. Dat is no.* 1.

Dan elke troep jaarlijks een bijdrage geven aan de uitgevers. Dat is no. 2.

Dan zelf schrijven, niet alleen korte verslagen, neen, zelf zoeken, of je ook iets aardigs of wetenswaardigs kunt vinden om in te zenden. Dat is no. 3.

Samen: Het a. b. c. voor een echt jongensblad. Jullie **eigen** blad.

Hoe kan een blad een „Jongensblad" zijn, als jongens er hun gedachten niet in uiten?

Hoe kan een blad een „*Padvindersblad*" zijn, als Padvinders er niet voor zorgen en het onderhouden?

En hoe kan een blad **Het** *Padvindersblad* zijn, als niet **alle** Padvinders er op geabonneerd zijn?

Voldoet aan deze drie hoofdeischen, en ik garandeer jullie dat in minder dan 3 maanden tijds er een Padvindersblad bestaat, *dat zijn weêrga niet zal hebben.* Dat zal zijn:

Het Padvindersblad bij uitnemendheid.

Vooruit dus, vereenigt jullie. Eendracht maakt macht.

De Blauwe heeft jullie allen evenzeer van noode als jullie de Blauwe!

Hopman Druif

Oefening der Rotterdamsche C. J. M. V. Padvinders

(*Troep 6 en 7 der R. P. V.*) *tegen die van Vlaardingen*

II

Een van ons ging nu vermomd met pet en cape vooruit, om onze partij bij Kethel te waarschuwen, dat we gereed waren. Ze moesten dan een aanval doen en de Vlaardingers trachten terug te dringen, terwijl wij ze dan in den rug zouden aanvallen. Alles ging goed. De spion passeerde ongehinderd de hoofdmacht, die zich langs den weg en in het land had opgesteld. Evenzoo de voorposten. Nu komt hij bij den laatsten post. Een kleine windvlaag doet een slip van zijn cape omhoog gaan en de uitkijkpost zag een bloote knie te voorschijn komen, wat hem verdacht voorkwam. Dadelijk sprong hij op onzen spion toe, maakte zijn cape los en gevangen was hij. De Vlaardingers begrepen natuurlijk, dat er gevaar te duchten was van de zijde der stad en trokken zich eenigszins in hun vesting terug. Wij waren echter reeds te dichtbij en konden niet onopgemerkt wegkomen. Het eenige was dus een aanval, welken zij niet konden nalaten te doen, af te wachten. Hierbij vielen aan beide zijden eenige dooden en wij trokken ons op de grens van Vlaardingen terug. Ondertusschen was de andere partij van Kethel sluipende naderbij gekomen en had bemerkt, dat wij slaags geraakt waren. De Vlaardingers hadden zich juist verzameld, om te trachten een nieuwe stelling te nemen, toen opeens een gillend hoera weerklonk en daar kwamen de Rotterdammers in stormpas en versloegen daar de Vlaardingers door afneming der roode linten, hoewel ook de Rotterdammers verschillende witte linten verloren. Door den aanval in den rug in de war gebracht, moesten zij hier dus het loodje erbij neerleggen. Na verzameld te zijn, marcheerden we allen naar het clublokaal der Vlaardingers en daar werden de

berichten afgewacht, hoe het op den dijk afgeloopen was.

Nadat er heruimen tijd gewacht was, welke wij „nuttig", n.l. met eten, doorbrachten, kwam een ordonnans ons melden, dat wij dadelijk naar den dijk moesten komen. Wat was daar voorgevallen? De Rotterdammers waren tot aan den tol gekomen, hadden dezen onbezet gevonden en slopen nu naar den spoorwegovergang, welke bezet was. Nu moest men er hier dus doorheen zien te komen. Aan de eene zijde was een griend, aan de andere een weiland. Dus over het weiland. Een groep trok het weiland in, ging daarna over den spoordijk en wist zoo Vlaardingen te bereiken. Bij den overweg echter hadden vele aanvallen plaats, doch de verdedigers hielden vol en toen de tijd het uur aanwees, waarop de oefening ten einde was, was de strijd daar onbeslist gebleven, hoewel de aanvallers meer linten veroverd hadden.

In 't geheel hadden de Rotterdammers echter minder dooden en meer linten, zoodat de oefening dus door hen gewonnen was. Ondertusschen was het halftien geworden en was het dus hoog tijd den terugtocht te aanvaarden. De Vlaardingers deden ons uitgeleide tot aan den overweg en, nadat er nog een hartelijk afscheidswoord gesproken was en wederzijdsche hoera's waren aangeheven, trokken we verder langs den dijk naar Schiedam en evenzoo naar Rotterdam, dat om 11 uur bereikt werd. Hoewel wat laat, gingen we allen zeer voldaan naar huis en hopen spoedig weer zulk een oefening tegen de Vlaardingers te hebben

Overzicht, opgemaakt uit de verslagen der P.V.'s Berg, van Leeuwen en van Veen door

VAANDRIG SLOFF

P.S. Zeker mag ik namens allen een woord van dank zeggen aan de vaandrigs J. L. A. Sloff, P. C. van Putten en G. Diepenhorst, welke deze oefening zoo uitstekend deden slagen. G. J. J. VAN LEEUWEN

Jaarfeest te Maastricht

Evenals vele andere afdeelingen ontving ook de afdeeling Utrecht van den N. P. B. een uitnoodiging tot bijwoning van dat feest. Daar er toen vele jongens uit de stad waren, konden er slechts twee het drie-jarig bestaan van die afdeeling bijwonen. Wij togen wat vroeg naar Maastricht, om de *officieele ontvangst*, die in de uitnoodiging genoemd werd, te kunnen bijwonen.

De Heer B., secretaris-troepleider (hij stelde zich ook zoo voor), stond tot onze groote verbazing geheel alleen aan het station. Wij, nieuwsgierig naar de voetgangers, automobilisten, vliegeniers enz., waarvan in de uitnoodiging gesproken was, vroegen hem hoeveel er wel kwamen.

„Niet veel", zei de heer B. „behalve jullie tweeën nog twee van de C. J. M. V., afdeeling Utrecht. Dezen kwamen een tien minuten later en... de heer B. zette ons in een café, ergens in Wijk, want hij moest zelf „*eventjes eten*". We bleven zoet zitten en wachtten. Toen we zoo anderhalf uur gezeten hadden, begon het ons wel een beetje te vervelen en we besloten met z'n vieren de stad te bekijken. Toen we een twee uur rondgedwaald hadden, ontmoetten we in een park den heer B. met zijn broertje, die bezig waren de Maastrichtsche P.V.'s op te scharrelen. Hij zei ons dat hij dadelijk weer terug was en ons over een uur in het café zou treffen. Wij hebben er gewacht een half uur, een uur. Niets te zien van B.

De juffrouw in het café wist gelukkig nog een adres van een padvinder. Ondertusschen werd een van de C. J. M. V. ongeduldig en in weerwil van de pogingen, die wij aanwenden om hem er van af te houden, vertrok hij met den eerstvolgenden trein weer naar Utrecht. Wij gingen toen met z'n drieën naar den P.V. toe, die ons zeer hartelijk ontving en ons direct naar den waren Maastrichtschen troepleider bracht, want, zooals we later hoorden, was B. slechts adspirant-padvinder, nog niet eens geïnstalleerd.

De bovengenoemde leider was pas van een kamp terug en wist niets van alle feestelijkheden af, en dus had B. zonder er iemand in te kennen, op z'n eigen houtje, een feest georganiseerd. De leider van der Veken stelde met behulp van den ass.-patrouille-leider H. alle pogingen te werk om ons onder dak te brengen, terwijl de padvinder T. ons naar zijn huis mee nam en ons wat te eten gaf, hetgeen we nog niet gedaan hadden. Om elf uur 's avonds hadden we nog geen onderdak, waarvoor B. ook niet had gezorgd. Eindelijk kwamen v. d. V. en H. opdagen. Zij hadden voor ons slaaplogies gevonden. Bij het bestuurslid du Celiée konden er twee slapen en bij den padvinder G. werd de andere ingekwartierd. Tot zelfs de heer du Celieé toe wist niets van het feest af.

Den volgenden morgen hebben de Maastrichtsche padvinders ons de grotten laten zien en zij hebben getracht het ons zoo aangenaam mogelijk te maken. De Maastrichtsche troep is klein, doch de jongens zijn allen ware padvinders, die zich niet laten afschrikken om hun doel te bereiken en die ten alle tijde gereed staan hun diensten aan te bieden. Dat hebben *wij* gemerkt. Zij hebben voor ons geloopen, zij hebben zich uitgesloofd, om ons de dagen aangenaam te doen doorbrengen. En ook aan hun ouders zijn wij veel verplicht. Zij hebben voor ons gezorgd, alsof wij oude kennissen waren en geen wildvreemden. Wij zullen dankbaar aan die dagen denken en hopen hun, als het noodig is, even groote diensten te kunnen bewijzen. Alles hebben zij ons laten zien, wat er te zien was, tenminste zoover het in hun macht was en de tijd het toeliet.

Wij willen hopen, dat wij die Maastrichtsche jongens ook in Utrecht eens mogen ontvangen en hun onze wederdiensten mogen bewijzen. Ik zeg dus nogmaals, dat de secretaris een slecht figuur heeft geslagen en *niet* de Maastrichtsche jongens.

E. N.

Wat de geest der padvinders mij liet zien

Ik kon den slaap niet vatten, dien avond na de installatie. Dan voel je altijd weer meer dan anders het waarachtig mooie van de echte padvinderij en betreurt het weer meer, dat er nog zoovele tegenstanders zijn. Toen ik dan zoo lag te mijmeren, zag ik iets, als een mist, op mij toezweven. Toen het naderbij gekomen was, zag ik, dat het een, in een langen mistmantel gehulde, mannenfiguur had; het flauw begrensd gezicht drukte een waardige rust uit, hoewel er diepe smartrimpels in lagen, die mij weemoedig stemden.

En toen het begon te spreken, kwam van zijn gedaante een groote bekoring op mij. „Ik ben de geest van de padvinders", aldus sprak hij, „kom en volg mij".

Hij pakte mijn hand met lichten greep beet en ik voelde mij licht als een stofje en zweefde aan zijn hand door de kamer naar buiten, over de half-duistere stad, waar alles uitgestorven scheen, en eindelijk over een buitenweg, welke voerde naar

een bosch. Hier liet mijn geleider mij zachtjes naar beneden zweven. De maan verlichtte het landschap met haar fantastischen schijn en de sterren lachten daarboven, alsof ik al jaren lang haar vertrouwde geweest was. De wilde kamperfoelie zond haar geuren op en een pijlstaartvlinder, door deze zoete lokmiddelen geroepen, zweefde statig, met langzame fladdering van de teere vleugeltjes op haar bloem af. Het enkele zuchtje wind, dat het waagde, de stilte, die alom heerschte, te verstoren door hier en daar een bladgeritsel te veroorzaken, scheen op sprookjesachtigen toon een wiegelied te zingen voor de half-slapende bloemen. Het was alles werkelijk, wat ik zag, en toch scheen het zoo onwaarschijnlijk!

Mijn metgezel begon nu te spreken op zijn bekorende wijze: „Ik heb je weggehaald, om je het algemeene werken der padvinders te laten zien. Schrik niet, want je zult veel zien, dat je niet verwacht. Kom en volg mij weder". Wij vervolgden onzen zweeftocht en zachtjes nederdeinend kwamen wij aan een open plek in 't bosch. „Hier zal ik je laten zien, wat ik je beloofd heb".

Wij waren boven in een boom gezweefd en plotseling voelde ik mij, na een aanraking van mijn geleider, onzichtbaar geworden; toch zag ik, wat er zich beneden afspeelde. Van alle kanten kwamen P.V.'s bijeen uit alle oorden; ze waren zoo klein als kabouters en alles, wat zij deden, ging vliegensvlug. Zij gingen een kamp opslaan. Duidelijk zag ik overal de miniatuurtenten uit den grond verrijzen; bij alle tenten werd echter vergeten een pen in den grond te slaan. Toen werd hout bijeengezameld en verscheidene vuren werden aangelegd; er was echter bij elk vuur net zóóveel hout, dat het vuur kon branden, tot de spijs, die er boven gekookt werd, voor drie vierden gaar kon worden, en er werd geen hout meer gezocht. Toen nu gegeten moest worden, was het eten niet gaar en de meeste P.V.'s begonnen dooreen te schreeuwen om eten en steeds heviger werd het geschreeuw, tot eindelijk eenige P.V.'s kalm en rustig vertrokken en met hout terugkwamen, de vuren weer aanmaakten en het eten gaar kookten.

Toen de P.V.'s waren gaan slapen, stak de wind hevig op en blies tegen de tenten en vele waaiden om, want er was bij het opzetten een pen vergeten. Weer begon een crescendo geschreeuw, nu, of de tenten niet beter konden worden opgezet. En weer kwamen eenige P.V.'s kalm en rustig te voorschijn en zetten de tenten goed op.

Langzaam werd ik gewaar, dat alles beneden verdween en dat ik met mijn geleider naar het plekje zweefde, waar wij ook het eerst hadden stilgehouden, en mijn geleider sprak nu: „Ziehier, waarom die smartrimpels mijn gelaat verduisteren, want wat je gezien hebt geeft een algemeenen blik, hoe de padvinderij werkt: de meeste dingen worden half aangepakt en niet afgemaakt; doch er zijn padvinders en misschien hier en daar een heele troep, welke flink aanpakken en die het woord „halfheid" niet kennen; op hen is mijn hoop voor de toekomstige padvinderij gevestigd." S. J. W.

Een kijkje in het Groninger Padvinders-leven

Ik denk, dat Lamberts' dichtaer een week te vroeg is gaan vloeien
Immers, zoover *ik* weet, zijn we nog altijd bezig met tegen den stroom
[op te roeien....
Sedert Haan in Gruno kwam, zijn er twee jongens bijgekomen en drie
[heengegaan,
Zoodat we nauwelijks op dezelfde hoogte blijven staan.
Ik vind het echt prettig, dat L. mij opkamt, maar wou graag weten,
Hoe het komt, dat hij in zijn lofzang den hopman heeft vergeten.
Zoolang we bestaan toch, zitten de hopman en ik voor de padvinderij
[te zweeten...
Ofschoon men natuurlijk naar de hoeveelheid zweet het succes niet af
[kan meten.
Dat het „Haarlemsche wonder" (in alle vriendschap zij dit gezegd),
Hier reeds veel goeds gedaan heeft, verheugt mij oprecht,
Maar *zijn* P.V.'s geest is dan toch nog niet in *jullie* gevaren.
Hoe komt het anders, dat, sedert vaan het land bestormt, zoo weinig
[op de oefening waren!?
Wil Lambert mij dat nog eens duidelijk maken,
Als wederom zijn musen haar kluisters slaken?

S. A. VAN OVEN

P. V. Jaarboekje—1916

Het Padvindersjaarboekje is weder verschenen. Formaat, uiterlijk aanzien en inhoud komen grootendeels met de uitgave van verleden jaar overeen, maar er zijn weer verschillende nieuwe rubrieken aan toegevoegd.

Als voorteeken van de naderende fusie valt al dadelijk op, dat het boekje geen vereenigingswapen op den omslag vertoont, waarvoor ditmaal het rijkswapen in de plaats is gekomen. Moge het volgend jaar het wapen van de nieuwe Vereeniging hier prijken!

Het boekje opent met een kernachtig voorwoord van Z. Ex. Gen. Van Heutz. Daarna volgen de P.V.-wet en de belofte, zooals deze na de a.s. samensmelting van N. P. O. en N. P. B. vermoedelijk zullen luiden. Vervolgens komen evenals verleden jaar de uitgebreide opgaven betreffende: staat van dienst, feestdagen, tijdrekening, verduisteringen, op- en ondergang der zon, maandkalender, weekkalender, nummers en maten, vlaggencode, post en telegraaf, maten, gewichten, munten, thermometerschalen en regeerende vorsten. Nieuwe hoofdstukken in deze afdeeling zijn: de letterteekens van motorrijtuigen en het gebruik van een horloge als kompas. (Hierin staat een zinstorende drukfout, men leze: Richt men om **10** uur den kleinen wijzer op de zon, dan ligt het Zuiden in de richting van het cijfer XI.)

In verband met de zich steeds uitbreidende beoefening der draadlooze telegrafie is de lijst der Morseteekens werderom nitgebreid. Onlangs is het seinstelsel—Vreede bij ons leger vervangen door het stelsel—de Lange; het jaarboekje was toen echter reeds ter perse, zoodat men dit nieuwe stelsel er nog niet in beschreven vindt.

Een nieuwe toevoeging vormen ook de Padvindersliederen, waarin wij aantreffen het bekende lied van Mej. de Jong, de Hollandsch woorden op het Engelsche lied van Prof. Damsté en het aardige Rotterdamsche lied van Joh. Been.

Na de Technische Reglementen van de N. P. O en N. P. B. volgt de uitvoerige adreslijst van hoofd-

besturen en afdeelingen. (Ik mis hierin de afd. Sneek; dezen zomer ontdekte ik toevallig dat daar een flinke afdeeling bestond, toen de Sneeker P. V.'s ons bizonder gastvrij onderdak bezorgden tijdens een verregenden fietstocht.)

De prijslijst van het Kleedingmagazijn van den N. P. B. vermeldt weer verschillende nieuwe artikelen, maar helaas zijn er ook eenige uitrustingstukken, die nog steeds niet door de Nederlandsche industrie gemaakt kunnen worden en die daardoor thans niet meer verkrijgbaar zijn.

Achter in het boekje vindt men nog eenige bladzijden, welke ten doel hebben, de naleving van art. 9 der P. V.-wet te bevorderen.

Evenals vorige jaren zal het boekje zeker wel weer zijn weg vinden naar honderden P. V.'s en niet-P. V.'s. Men lette er bv. maar eens op, in hoe weinig zakkalenders voor elke week één afzonderlijk blad voor aanteekeningen beschikbaar is; in de meeste vindt men geheel willekeurig 8 of 10 dagen bijeengeplaatst op een blad, terwijl toch juist van zulke kleinigheden de bruikbaarheid van dergelijke boekjes afhangt.

Ik vermoed wel uit den naam van de vele trouwe gebruikers van het boekje te spreken, als ik hier ten slotte een woord van dank aan den ongenoemden samensteller breng voor de moeite, die hij zich weder heeft willen geven om ons zulk een net en handig boekje te bezorgen.

Evenals vorige jaren is het boekje weer verkrijgbaar bij de Kleedingcommissie van den N. P. B., W. Barentzstraat 57, Utrecht. De prijs bedraagt f 0.25, voor frankeering van 1 ex. voege men 2 cts. hierbij; bestellingen boven f 5.— worden franco verzonden. Bestelling kan het gemakkelijkst per postwissel geschieden.

H. M. VAN SCHOUWENBURG

Hardigheden

Verkeerd opgevat

„Ja, vriend, zoo gaat het in de wereld. De een alles, de ander niets. Kijk, daar heb je nou die meneer. Toen die in Rotterdam kwam, had hij geen jas aan z'n lijf en nou heeft hij millioenen."

„Millioenen ?!"

„Ja, millioenen."

„Goeie genade — die kan ie toch nooit van z'n leven allemaal dragen!"

Padvinders hebben op een landgoed gekampeerd. Na één week was de Sahara er niets bij!

Kunstenaars

„Ja, meneer, die jongen van me kan pianospelen. Hij kan zelfs spelen met z'n teenen!"

„Hoe oud is hij?"

„Vijftien jaar."

„Wel, mijn jongen is pas één jaar oud en die speelt al met z'n teenen!"

Vraag en antwoord

In verband met het antwoord aan J. Last, wil ik niet nalaten even daaraan toe te voegen, dat voor de punt bij het stelsel-Vreede de stand $^1/_5$, voor het vraagteeken $^2/_5$ en voor de komma $^3/_5$ bestaat.

Behalve deze 3 teekens bestaan nog andere als: wachtteeken, dienst, dringend, maar deze zijn van minder belang. G. J. RANNEST

Officieel Gedeelte N. P. O.

De heer C. J. M. Collette, Luit.-Kolonel, commandant van het korps Pontonniers te Dordrecht, heeft als lid van het hoofdbestuur der Nederlandsche Padvinders Organisatie bedankt.

Swastika

Het Dagelijksch Bestuur der Nederlandsche Padvinders Organisatie heeft den Swastika toegekend aan den heer L. F. D. van der Minne, wegens het afstaan van een troeplokaal aan de afd. Dordrecht, en aan den heer J. Maquiné, oud-troepleider der afd. Nijmegen, wegens de als zoodanig bewezen diensten.

Lijst van Oefeningen

DEN HAAG

Jonge Verkenners

1*e troep* 2*e vendel.* Zondag 5 December op algemeen verzoek geen oefening in verband met St. Nicolaasfeest.

C. C. SIX

1*e troep* 4*e vendel.* Zondag 5 December geen oefening.

H. J. KIST

2*e troep* 1*e vendel.* Zondag 5 December. Aantreden 9.30 u. v.m. Witte Brug. Uitrusting gelijk 28 November.

HAARLEM

Vrijdag 7½ uur, Leidersvergadering.
Zaterdag geen oefening wegens St. Nicolaas.

Gemeenschappelijke oefening

De afdeeling Haarlem stelt zich voor op den tweeden Kerstdag in de omstreken van Haarlem een groote gezamenlijke oefening te houden met Leiden, den Haag, Amsterdam, Alkmaar enz. Nadere bijzonderheden later.

ZEIST

Zaterdag 4 Dec. 's middags aantreden 2 uur voor de oefening.
's Avonds van 7—9 u. gymnastiek.

F. C. G. D.

Vraagt voor St. Nicolaas en geeft ook aan anderen:

Padvindersjaarboekje f 0,90
Volledig troepregister f 1,25
Padvindersaanteekenboekje voor natuurstudie f 0,50. Alle drie uitgegeven door W. J. van Hoogstraten, Noordeinde 98, Den Haag.

Wandkalender 1916, f 0,90, bij C. A. J. van Dishoeck, Bussum.

Het Padvindersjaarboekje 1916, f 0,25, bestelling per post f 0,27, bij het Kleedingmagazijn, Willem Barentzstraat 55, Utrecht.

BANDEN

Wij hebben de nieuwe bezending banden eerst kort geleden ontvangen en ze thans verzonden.

Mochten er nog bestellingen komen, dan is er nu weer voorraad.

De Uitgevers